

[Gisselbæk.]

Medlem (Simonsen) nu søgte at lette sin Samvittighed med Hensyn til Lovforslaget i den Form, hvori det blev vedtaget her i Landstinget, idet han udtalte, at der i Folketinget var Tilslutning til Forslaget baade fra mit Partis Side og fra konservativ Side. Jeg synes, at Udvalget her i Tinget havde paataget sig en stor Byrde ved Behandlingen af Lovforslaget, og derfor kan det være godt for Ordføreren, at han har faaet lettet sin Samvittighed noget.

Da Lovforslaget gik her fra Landstinget, var jeg ganske overbevist om, at det ikke blev til Lov, før vi havde faaet det til Behandling igen her i Tinget, og det var jeg, fordi det indeholdt nogle Bestemmelser, som jeg var overbevist om, at den højtærede Justitsminister ikke ønskede, det skulde indeholde i den endelige Affattelse. Jeg skal senere komme tilbage til en Udtalelse af den højtærede Minister i Folketinget desangaaende. Jeg kunde jo henvise til mine Udtalelser ved baade anden og tredie Behandling af Lovforslaget her i Tinget, men jeg vil slaa fast, at det Standpunkt, som vi stod paa, er ogsaa Venstres Standpunkt til Lovforslaget den Dag i Dag. Alle mine Partifæller stod bag mig. Afstemningen viste ogsaa, at Venstres og Det konservative Folkepartis Medlemmer stod bag ved deres Ordførere. Saa er der ganske vist sket det, at da Lovforslaget kom til Behandling i Folketinget, blev vi inden for Venstre stillet frit. Ja, det er vel noget, som Socialdemokraterne ikke rigtig kender til ved Afstemninger, men vi blev altsaa stillet frit. Derfor var der nogle af vore Medlemmer, som gik med — nej, alle vore Udvalgsmedlemmer gik vist med, men saa vidt jeg ved, gik ikke hele Partiet med.

Det kan siges, at der er foregaaet nogen Svingning inden for Partiet, men i den Henseende kan vi sandelig ikke maale os med den højtærede Justitsminister. For er der nogen, der har svinget i denne Sag, er det den højtærede Justitsminister og saa hans Partier i dette høje Ting. Dengang Lovforslaget forlod Landstinget, var det jo et helt andet end det, der oprindeligt forelaa fra den højtærede Ministers Side. Det er jo sjældent, at en Minister og hans Parti stiller og faar vedtaget 22 Ændringsforslag til et Lovforslag, som ikke har nær saa mange

Paragraffer. Det ærede 3die tingvalgte Medlem har Ret i, at det, vi særlig holdt paa, var Kravet om, at Kommunalbestyrerne fremdeles skulde have den Ret, som de har i Henhold til den gældende Lov. Jeg udtalte, saa vidt jeg husker ved anden Behandling, at den tvungne Registrering af Hundene faar ingen Betydning, naar Talen er om levende Hunde, hvorimod den kan faa nogen Betydning, naar det drejer sig om at konstatere, hvor en dræbt Hund hørte hjemme, men det er ogsaa dens eneste Betydning. Derfor synes jeg, at det er for dyrt at give — lad os sige — $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. for at faa ført et Hunderegister, der blot kan blive Brug for, naar der er dræbt en Hund. Derfor vil vi ikke være med til at fratage Kommunerne den Ret, som ved den gældende Lov er givet dem. Naar af Landets 1 287 Landkommuner kun de 117 har gennemført Anmeldelsespligten, er det jo absolut, fordi de har ment, at der ikke var Brug for at gaa til en saadan Beskatning. Jeg tror heller ikke, at den højtærede Justitsminister og hans Partifæller vil faa Tak for en Lovgivning som denne, der vil berøve Kommunerne den Ret, de hidtil har haft.

Herudover skal jeg ikke sige mange Ord, for det er jo sent paa Dagen. Jeg skal blot pege paa enkelte af de Punkter, der for mig staa som nogle af de mest betydningsfulde, og hvor det ikke har været let at konstatere, hvor den højtærede Justitsminister stod under Behandlingen af Lovforslaget. Kun paa eet Punkt har den højtærede Justitsminister staaet fast, og det er med Hensyn til at berøve Kommunerne deres Ret til at undgaa Registrering. Der har Ministeren staaet fast.

Jeg skal nævne Bestemmelsen om den ene afgiftsfri Hund, som fandtes i Ministerens Forslag, dengang det blev forelagt, men som forsvandt ved Behandlingen her i Tinget. Jeg kan sige, at de Ændringer, der skete her, virkede med til, at man ved anden Behandling i Folketinget spurgte den højtærede Minister om, hvem det var, der havde forført ham til at faa en daarliger Lov ud af det end den, han havde forelagt her i Landstinget, og dertil svarede den højtærede Justitsminister, at det var han hundeangst for at svare paa. Derfor skal jeg heller ikke opfordre ham til at svare her; jeg vil blot sige, at det var ikke Mindretalspartierne,